

dne 7. 7. 2014

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan ChovanecNaturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.:

0300r

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

dne: 13. 7. 2014

podpis: 14. 7. 2014

MVCRP00Z1Z8Y

V Praze dne 1. 7. 2014

Č.j.: MV-58659-4/VS-2014

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal I. [redacted] ajina, státní občan Ukrajiny, trvale bytem [redacted] část [redacted] (dále jen „žadatel“), právně zastoupený advokátem [redacted], sídlo advokátní kanceláře [redacted] (dále jen „právní zástupce“), rozhodnutí odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 13.3.2014, č.j.: VS-1802/835.3/2-2013, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o státním občanství“) vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá**.

Odůvodnění

I.

Žadatel požádal o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“). Správní řízení o žádosti bylo zahájeno dne 29.7.2013. Žadatel je státním občanem Ukrajiny. Žadatel má na území České republiky povolený trvalý pobyt ke dni 27.4.2006. Žadatel je podruhé ženatý. Manželka je státní občankou Ukrajiny. Z prvního manželství má dceru Irenu, narozenou v roce 1996 a z druhého manželství [redacted] narozenou v roce 2006.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství, tj. podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky, podmínku, že v posledních pěti letech nebyl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin a podmínku prokazující znalost českého jazyka podle požadavků stanovených vyhláškou

č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství České republiky.

Ministerstvo vnitra konstatovalo, že žadatel nesplňuje podmínku vymezenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, tj. podmínku spočívající v plnění povinností vyplývajících ze zvláštních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění tím, že mu vznikaly nedoplatky na pojistném na veřejné zdravotní pojištění. Ministerstvo vnitra mu splnění této podmínky neprominulo, neboť neshledalo k tomu důvody hodné zvláštního zřetele, jak upravuje ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství. Ministerstvo vnitra konstatovalo, že při posouzení žádosti vycházelo ze skutečnosti, jakým způsobem žadatel přistoupil k plnění povinností, které na něj klade právní řád České republiky, respektive vzalo do úvahy, že žadatel dopustil, aby mu průběžně vznikaly nedoplatky na pojistném na veřejné zdravotní pojištění. Ministerstvo vnitra při zvažování prominutí dotčené podmínky vzalo v úvahu, že žadateli vznikly nedoplatky v rozmezí dvou let ve třech různých obdobích, tzn., že mu tyto nedoplatky nevznikly pouze jednorázově. V té souvislosti Ministerstvo vnitra konstatovalo, že pokud je státní občanství chápáno jako právní poměr mezi určitou fyzickou osobou (žadatelem) a státem, jehož obsahem jsou vzájemná práva a závazky (povinnosti), právě dodržování právního řádu České republiky, o jehož státní občanství žadatel požádal, by mělo být jedním ze zásadních závazků vůči tomuto státu. Ministerstvo vnitra dospělo k závěru, že žadateli je třeba poskytnout ještě další časový prostor, aby prokázal, že si osvojil tyto závazky, které na něj právní řád České republiky klade, a že je plní a právní předpisy neporušuje.

Ministerstvo vnitra dále konstatovalo, že splnění podmínky zakotvené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství se ve spojení s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů, (zákon o státním občanství České republiky), od 1.1.2014 neprokazuje.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí žádosti nevyhovělo.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne ze dne 13.3.2014, č.j.: VS-1802/835.3/2-2013, podal žadatel prostřednictvím právního zástupce včasný rozklad. K rozkladu přiložil plnou moc pro právního zástupce ze dne 28.3.2014 k zastupování v předmětné věci. Žadatel se neztotožnil s napadeným rozhodnutím a podal proti němu v celém rozsahu rozklad. V úvodu rozkladu žadatel popsal průběh správního řízení o žádosti. Neztotožnil se s právním názorem Ministerstva vnitra v souvislosti s posouzením nesplnění podmínky pro udělení státního občanství České republiky zakotvené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, když

v letech 2006 až 2008 řádně a včas neplnil povinnosti na úseku veřejného zdravotního pojištění, a to pozdní úhradou záloh na toto pojištění. Právní názor považuje za věcně nesprávný s tím, že z dikce ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství lze dovodit, že k porušení povinností, tj. v daném případě na úseku veřejného zdravotního pojištění, se rozumí porušení povinností v přítomnosti; proto Ministerstvo vnitra mělo splnění této podmínky a tedy plnění povinností na tomto úseku posuzovat pouze v přítomnosti, nikoliv v období let minulých, tedy let 2006 až 2008.

V další části rozkladu žadatel vznesl námitku na postup Ministerstva vnitra, který je v rozporu s ustanovením § 2 odst. 2 správního řádu v tom smyslu, že Ministerstvo vnitra v rámci rozhodování o žádosti konstatovalo, že žadatel se dopustil porušení povinností stanovených zvláštními právními předpisy na úseku veřejného zdravotního pojištění. Žadatel se domnívá, že tato pravomoc Ministerstvu vnitra nepřísluší a je svěřena podle ustanovení § 53 a násl. zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zdravotním pojišťovně. Poukázal také na skutečnost, že se porušení této povinnosti dopustil v minulosti (letech 2006 až 2008) a podle potvrzení Všeobecné zdravotní pojišťovny již v současné době nedoplatky nemá. Napadené rozhodnutí žadatel označil za nepřezkoumatelné, neboť z něj nevyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, a to ve vztahu k povinnostem žadatele, které mu vyplývají ze zvláštních právních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění. Podle žadatele nebylo Ministerstvem prokázáno, že si neplní tyto povinnosti, když na straně 3 v posledním odstavci napadeného rozhodnutí Ministerstvo vnitra přímo uvedlo, že žadatel spolu s žádostí doložil potvrzení Všeobecné zdravotní pojišťovny o jeho bezdlužnosti na pojistném na veřejné zdravotní pojištění. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje žadatel rovněž mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů a právními závěry ve vztahu k hospodářským výsledkům obchodní společnost [redacted], s.r.o. (dále jen „obchodní společnost“), jejímž prostřednictvím na území České republiky podniká a dále k naplnění jeho pracovní integrace. Pokládá toto hodnocení za irelevantní, neboť ustanovení § 7 zákona o státním občanství přezkoumávání těchto skutečností neupravuje.

Žadatel v rozkladu vznesl námitku, že Ministerstvo vnitra postupovalo v rozporu s čl. 2 odst. 4 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, a dále v rozporu s čl. 2 odst. 3 Listiny základních práva a svobod, když v napadeném rozhodnutí uvedlo, aby žadatel napříště prokázal, že povinnosti uložené mu právním řádem České republiky již dále neporušuje a aby prokázal, že se v České republice plně etabloval jako fyzická osoba věnující se podnikatelské činnosti. Žadatel se domnívá, že mu Ministerstvo vnitra v rozporu s touto právní úpravou autoritativně stanovilo povinnosti, které nejsou právním řádem stanoveny.

Žadatel jako argument pro vyhovění jeho žádosti uvedl aktuální politickou situaci na Ukrajině. Navrhl napadené rozhodnutí změnit tak, aby jeho žádosti bylo vyhověno.

III.

O rozkladu rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra posoudil zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni. Ministr vnitra konstatoval, že postup Ministerstva vnitra byl věcně správný a napadené rozhodnutí je v souladu se zákony.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 25.10.2013 podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu správní řízení o žádosti přerušilo do 3.12.2013 a vyzvalo žadatele o předložení listin pro vydání meritorního rozhodnutí. Listiny v tomto usnesení výslovně specifikovalo. Současně žadatele předvolalo na 3.12.2013 na jednání na Ministerstvo vnitra za účelem ověření splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky podle zákona o státním občanství. Žadatel byl poučen o tom, že předložení požadovaných podkladů je nezbytné k úplnému a přesnému zjištění skutečného stavu věci a prokázání splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky (§ 3 správního řádu). Dále tímto usnesením Ministerstvo vnitra v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení o jeho žádosti (§ 44 správního řádu). Žadatel byl poučen, že má podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu správního řízení o jeho žádosti a vyjádřit ve správním řízení své stanovisko, respektive vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, a to až do doby jeho vydání. Upozornilo ho také, že v případě, že potřebné listiny, k jejichž předložení byl tímto usnesením vyzván, nepředloží a na jednání se nedostaví, rozhodne Ministerstvo vnitra o jeho žádosti na základě podkladů, jež doložil spolu s žádostí. Uvedeného dne se žadatel dostavil na jednání na Ministerstvo vnitra, jak vyplývá z protokolu sepsaného téhož dne, doloženého ve spise. Bylo mu umožněno nahlédnout do spisu. Byl seznámen s podmínkami pro udělení státního občanství podle zákona o státním občanství a se stanovisky, které k žádosti zaujaly dotčené správní orgány. Uvedl, že nedoplatky na pojistném na veřejné zdravotní pojištění mu vznikly v důsledku toho, že z rodinných důvodů (úmrtí dědečka) musel na několik měsíců opustit Českou republiku a nemohl v několika případech včas zaplatit předmětné pojistné.

Při posuzování žádosti ministr vnitra i rozkladová komise ministra vnitra vycházeli především z čl. 12 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon o státním občanství. Zákon

o státním občanství obsahuje ustanovení, jež upravuje způsob a podmínky, za kterých může, nikoli musí, být cizinci státní občanství České republiky uděleno. V této souvislosti pak Ministerstvo vnitra nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti, např. otázky plnění povinností vůči České republice, a zejména dodržování právních předpisů. Z těchto skutečností vychází rozhodnutí jak Ministerstva vnitra, tak i ministra vnitra. Znamená to tedy, že ani osobě, která o státní občanství České republiky požádá a stanovené podmínky splní, nemusí být vyhověno. Takovéto rozhodnutí není v rozporu s Evropskou úmluvou o státním občanství (dále jen „Evropská úmluva“), ke které Česká republika přistoupila. Vnitrostátní právní úpravy, podle kterých postupují jiné zúčastněné smluvní státy, rovněž obsahují ustanovení, podle nichž mohou, ale nemusí, osobě žádající o státní občanství vyhovět.

Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok, se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8.3.2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“

Ministr vnitra dále odkazuje na vysvětlující zprávu k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), kde se uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení posuzována existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství. Je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

V této souvislosti je třeba uvést, že při posuzování prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství se vychází z předpokladu, že prominutí předmětné podmínky je ze své povahy výjimkou z běžného postupu při udělování státního občanství České republiky. Nelze ji promíjet automaticky. Uvedenou podmínku může, nikoliv musí, Ministerstvo vnitra prominout, na její prominutí však není právní nárok. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení vychází ze skutečností každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli

však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7.6.2006).

IV.

Ministr vnitra rozkladem napadené rozhodnutí znovu meritorně posoudil, a to z hlediska splnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky. Konstatoval, že není splněna podmínka zakotvená v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Ze spisu jednoznačně vyplývá, že žadatel v letech 2006 až 2008 nehradil řádně a včas pojistné na veřejné zdravotní pojištění.

Ministr vnitra konstatuje, že splnění podmínky zakotvené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství je nezbytné vnímat tak, že dodržování povinností i na úseku veřejného zdravotního pojištění má být soustavné, tedy po celou dobu žadatelova pobytu na území České republiky, respektive po dobu, kdy se zákonná povinnost (v daném případě odvádět pojistné na veřejné zdravotní pojištění) podle příslušných zvláštních právních předpisů na žadatele vztahovala. Soustavným a dlouhodobým plněním povinností stanovených zvláštními právními předpisy může osoba žádající o udělení státního občanství České republiky prokázat svou schopnost a ochotu dodržovat právní řád státu, o jehož státní občanství žádá. Pak na takovou osobu může být pohlíženo, že jeho právní řád neporušuje. Soustavné plnění povinností odpovídá i účelu této podmínky, a to i z hlediska integrace žadatele do české společnosti. Nelze akceptovat námitku žadatele, že k prokázání splnění dotčené podmínky postačí pouze prokázání jejího aktuálního splnění, tj., ad hoc k podání žádosti. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.3.2008, č.j. 5 As 51/2007-105, je judikováno, že smyslem a účelem podmínky stanovené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, je vyloučit z možnosti nabytí českého státního občanství žadatele, který po dobu svého dosavadního pobytu v České republice porušoval právní předpisy (v daném případě předpisy upravující veřejné zdravotní pojištění), neboť je důvodné reálné nebezpečí, že by takový cizinec pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan České republiky. Tudíž je zde veřejný zájem, aby takový cizinec státní občanství České republiky nenabyl. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku odmítá formalistický výklad spočívající v tom, že splnění podmínky zakotvené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství se vztahuje na cizince v době podání žádosti, a nikoliv již na jeho předchozí působení na území České republiky. Taková interpretace by se přičila smyslu a účelu zákona o státním občanství. Ke gramatickému výkladu slovesa plnit (resp. jeho třetí osoba jednotného čísla – plní), Nejvyšší správní soud v dotčeném rozsudku uvedl, že se jedná o slovesný vid nedokonavý. Slovesný vid je podle něj jednou z mluvnických kategorií, které se určují u slovesa. Zatímco vid dokonavý je "puntuální stav" - něco se jednou stane a je to dokonáno, dokončeno (př.: donést, přijít, zavolat, sníst, vypadnout, vyskočit, splnit...), nedokonavý vid je zpravidla děj probíhající nebo trvající - něco je nějakou dobu konáno, nikoli však již dokonáno (př.: nést, nosit, jít, chodit, volat, jíst, padat, skákat,

plnit...). Z tohoto výkladu Nejvyšší správní soud vyvodil, že žadatel měl plnit stanovené povinnosti od začátku doby, kdy mu vznikly.

K námitkám nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, shora uvedeným, ministr vnitra konstatuje, že zákonodárce v zákoně o státním občanství stanovil podmínky, které musí osoby žádající o udělení státního občanství České republiky splnit, aby jim mohlo být státní občanství uděleno. Ministr vnitra se domnívá, že Ministerstvo vnitra jako věcně příslušný správní orgán na tomto úseku státní správy, v daném případě zákon o státním občanství a ani správní řád, neporušilo, když na základě provedení dokazování konstatovalo, že žadatel dotčenou podmínku pro udělení státního občanství nesplnil, a to v přímé souvislosti se zjevným neplněním povinností, které mu vyplývají ze zvláštních právních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění a za jejichž porušení byl sankcionován (formou vyměřeného penále), k tomu věcně příslušným orgánem, zdravotní pojišťovnou. Tudíž námitku, jak byla žadatelem v rozkladu uplatněna, nelze akceptovat. Ministr vnitra se domnívá, že Ministerstvo vnitra tak, na rozdíl od tvrzení žadatele v rozkladu, postupovalo plně v souladu s ustanovením § 2 odst. 2 správního řádu, když uplatnilo svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem o státním občanství nebo na základě tohoto zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Ministerstvo vnitra postupovalo plně v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu, když ve věci obstaralo podklady nezbytné pro ověření plnění povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění a následně při jednání na Ministerstvu vnitra dne 3.12.2013 žadatele s těmito podklady seznámilo a zároveň ho upozornilo, že v důsledku nedoplatků na pojistném na veřejném zdravotním pojištění a vzniklém penále bude shledáno nesplnění podmínky zakotvené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství (vyplývá z protokolu sepsaného na jednání na Ministerstvu vnitra dne 3.12.2013, jež je součástí spisu). Žadatel jako důvod neplnění této povinnosti uvedl, že nedoplatky na pojistném na veřejné zdravotní pojištění mu vznikly v důsledku toho, že z rodinných důvodů (úmrť dědečka) musel na několik měsíců opustit Českou republiku a nemohl v několika případech včas zaplatit předmětné pojistné. Ministr vnitra se domnívá, že Ministerstvo vnitra nepochybil, když tento důvod nezohlednilo jako důvod hodný zvláštního zřetele pro prominutí splnění této podmínky ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství, a to v důsledku dlouhodobého a opakovaného neplnění dotčené povinnosti spočívající v opakované a pozdní úhradě pojistného na veřejné zdravotní pojištění.

Ministr vnitra zastává názor, že Ministerstvo vnitra nepochybil, když v rámci správního řízení o žádosti vyhodnotilo a následně zohlednilo skutečnosti týkající se hospodářských výsledků obchodní společnosti, když žadatelovu pracovní integraci do české společnosti hodnotilo jako ne zcela naplněnou. Ministr vnitra se domnívá, že Ministerstvo vnitra postupovalo v souladu s usnesením Ústavního soudu České republiky čj. II ÚS 624/06-1, ze dne 17.5.2007, ve kterém Ústavní soud, kromě jiného, judikoval, že co se podmínek pro udělení státního občanství

zakotvených v zákoně o státním občanství týče, jde o formální podmínky, jejichž splnění teprve zakládá důvod pro věcné posouzení žádosti. Pokud se tedy Ministerstvo vnitra v daném případě zabývalo hospodářskými výsledky obchodní společnosti, prostřednictvím které žadatel v České republice podniká, a tím, jak tato obchodní společnost za dobu svého podnikání participovala na odvodu finančních prostředků do veřejných rozpočtů České republiky (formou hrazení daně z příjmů právnických osob), a dále pak pracovní integrací žadatele v České republice, ministr vnitra konstatuje, že Ministerstvo vnitra postupovalo právě v intencích citovaného usnesení Ústavního soudu. Ověření těchto věcných skutečností bylo totiž věcným posouzením žádosti provedeným vedle ověření zákonem stanovených podmínek pro udělení státního občanství České republiky, když je zcela nepochybné, že se jednalo o ověření skutečností, které jsou zcela relevantní, co se týká žadatelovy situace v České republice a jeho integrace do české společnosti.

Ministr vnitra se nedomnívá, že by Ministerstvo vnitra postupovalo v rozporu s čl. 2 odst. 4 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, a dále v rozporu s čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, když v napadeném rozhodnutí uvedlo, aby žadatel napříště prokázal, že povinnosti uložené mu právním řádem České republiky již dále neporušuje a aby prokázal, že se v České republice plně etabloval jako fyzická osoba věnující se podnikatelské činnosti. Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí takovou povinnost nevymezilo, pouze konstatovalo, že žadatel bude mít v budoucnu možnost prokázat plněním povinností stanovených mu právním řádem České republiky a rozvíjením své pracovní a podnikatelské integrace, že v těchto oblastech pokročil natolik, že v případě další žádosti mu bude moci vyhovět. Ministr vnitra se domnívá, že tvrzení žadatele o ukládání povinností nad rámec právní úpravy zákona o státním občanství z textu napadeného rozhodnutí nelze dovodit.

Ministr vnitra musel konstatovat, že žadatel měl mít, vzhledem k povolenému trvalému pobytu na území České republiky od roku 2006, povinnosti vyplývající pro něj ze zvláštních právních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění osvojené a řádně je plnit. Skutečností, které žadatel v rozkladu uvedl, ministr vnitra vzhledem ke shora uvedenému neshledal důvodnými. V kontextu časové posloupnosti neplnění dotčené povinnosti (několika let po sobě následujících) nelze důvody, pro které tuto povinnost neplnil a které uvedl v rozkladu, akceptovat jako relevantní. Pozdní úhrada pojistného na veřejné zdravotní pojištění byla opakovaná, žadatel nesjednal nápravu ani v letech následujících.

Splnění podmínky zakotvené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství se ve spojení s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky) od 1.1.2014 neprokazuje.

Z dosavadního průběhu pobytu a života žadatele na území České republiky nelze dovodit, že by mohl být na svých právech jakkoli krácen. Česká republika je členem Evropské unie a vytváří příznivé podmínky pro začlenění cizinců do společnosti. Udělení, respektive neudělení státního občanství České republiky, nemůže být považováno za rozhodující podmínku pro začlenění cizince do české společnosti. Z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že status trvalého pobytu naprosto dostatečným způsobem zajišťuje zcela objektivně adekvátní podmínky pro život cizího státního příslušníka na území jiného státu, v daném případě na území České republiky. V kontextu toho pak na udělení státního občanství nelze pohlížet jen z hlediska nároku, ke kterému lze nevyhnutelně dospět po uplynutí zákonem stanovené doby trvalého pobytu cizince na území státu, o jehož státní občanství žádá.

Vzhledem k tomu, že z podaného rozkladu nevyplývuly žádné nové, právně významné skutečnosti, které by mohly mít vliv na zrušení napadeného rozhodnutí, a žadatelem nebyly uplatněny relevantní důkazy, ministru vnitra nezbylo než rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, tedy rozklad zamítnout. Ministr vnitra konstatoval, že Ministerstvo vnitra vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, přičemž správní uvážení bylo logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

